

[Carsten Raft.]

kratiet aabent og frimodigt vedkender sig Fagforeningerne som politisk Kampvaaben, som de udnytter til det yderste, og paa den anden Side er det aktuelt, fordi tusindvis af unge konservative Arbejdere i Øjeblikket befinder sig i Fagforeningerne og uvilkaarlig maa revoltere imod det System, der findes inden for disse. Der har ganske vist tidligere været konservative Arbejdere; et Parti med saa relativt mange Stemmer som Det konservative Folkeparti maa have Tilslutning fra alle Klasser, og vore Vælgerforeningers Medlemslister viser ogsaa tydeligt, at der har været Arbejdere imellem, men det har været stille Folk, der fandt sig i Tingene og ikke sagde noget. Men nu er der kommet den unge konservative Arbejdertype, som mener, at han har Lov til at have en politisk Mening og Ret til at hævde den, og synes, at han er daarligt behandlet i saa Henseende af Fagforeningen. Denne unge Arbejder anser altsaa Socialdemokratiet for en Fare, som han vil bekæmpe, og anser Konservatismen for den rigtige politiske Anskuelse, bl. a. af Grunde, der intet som helst har at gøre med Fagforeningsspørgsmaal, f. Eks. nationale Grunde. Det er Forsvarsspørgsmaalet, der mest er Aarsag til denne Stilling. Han tvinges altsaa, fordi han ønsker at være Kammerat med sine Fagfæller og være loyal over for dem, ind i en Fagforening, der misbruges til Deltagelse i socialdemokratiske Demonstrationstog, hvorigennem der drives Valgagitation foran et Valg, eftersom hver eneste Fagforening bearbejdes, for at de skal stemme socialdemokratisk. Gennem Kontingentbetalingen bidrager han til at holde den socialdemokratiske Presse oppe, som han foragter og synes, han af al Magt skal bekæmpe. Han deltager ogsaa ved Fagforeningsbidraget i Valgagitationen. Jeg viser her to Eksemplarer af Valgagitation; hver eneste Fagforening bearbejder sine Medlemmer med den Slags socialdemokratiske Agitation.

Jeg antager, det er Kassen, der betaler, jeg tror ikke, at det er Ledelsen, der betaler det af sin egen Lomme. Med andre Ord, de konservative Medlemmer bidrager til Agitation mod deres egen Interesse. Hvis man nu og da ikke har Penge nok i Kassen, som jeg tror, det hændte for Papirvarearbejdernes Fagforening for nogle Aar siden, udskriver man blot et ekstra Kontingent. Der er Dom for, at man ikke kan forhindre en ekstra Udskrivning. Her tvinges den konservative Arbejder altsaa ogsaa til at betale mod sin Interesse, til i

Valgkampen at være imod den politiske Anskuelse, han anser for at være den rigtige. Se, den Aand faar jo Konsekvenser, selvfølgelig. Der var i hvert Fald en Tid, hvor det var meget faa Værfter og Maskinbyggerier ved Vandet, hvor en konservativ Arbejder ikke hver Dag maatte tage sin Dukkert i Vandet paa Grund af sin Overbevisning. Efterhaanden blev de saa mange, at de kunde forhindre det, men i Maskinfabrikker og i de smaa Værksteder er der unge Lærlinge, der hver eneste Morgen faar Prygl, fordi de tilhører en Ungdomsbewægelse, der ikke passer det Parti, som dominerer i Fagforeningen. Den Slags Ting kan man maaske ikke forhindre, men det er Udslag af den Aand og Tone, der hersker i Fagforeningerne, og jeg vil tro, at man kunde forhindre, at unge konservative Fagforeningsmedlemmer, som taler Konservatismens Sag i offentlige Møder, forfølges, som jeg har nævnt her, det sker. Jeg henviser til den unge konservative Arbejder, Asger Jensen i Silkeborg, som blev hylet og pebet ned, og som der blev raabt Forræder til. Jeg kan nævne, at under Valgkampen blev en Formand for K. U. i Kolding, Medlem af Bestyrelsen i Handels- og Kontormedhjælperforeningen, pebet ned, og Dagen efter stod der i „Social-Demokraten“, at han blev det, fordi de unge ansaa ham for at være en Forræder mod Arbejderklassen. Jeg har selv fulgt en ung Maskinarbejder fra Esbjerg-Kanten, som med stor Frimodighed talte sin Sag, og som stadig blev pebet og hylet ud og blev mødt med de voldsomste Skældord. Han tog sig det ikke saa nær, kun en Gang, da man kaldte ham Overklasseæg, reagerede han kraftigt. Det vilde han dog ikke modtage. Disse unge er gaaet ind i deres Fagforening, for det første fordi de kun dér kan faa den sociale Hjælp, som Rigsdagen bl. a. har vedtaget at give dem, gennem Arbejdsløshedsunderstøttelse o. lign. Saa snævert er Fagforeninger og Arbejdsløshedskasser sammenbundet, at det for en Arbejdsmand f. Eks. koster 105 Kr. mere om Aaret eller 100 pCt. mere at være i sin Arbejdsløshedskasse, hvis han ikke er i sin Fagforening samtidig; altsaa, for en Arbejdsmand tvingende økonomiske Grunde gør det nødvendigt for ham at søge den sociale Hjælp, han skal have, og som er vedtaget her i Rigsdagen, ved at gaa ind i den socialdemokratiske Fagforening. De er gaaet derind, fordi enhver ved, at det er nødvendigt; for det første er det saadan — saaledes har Rigsdagen været med til at tilrettelægge det —, at der kun er det Sted at være, hvis man vil pleje sine faglige